

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 403/2015
18.11.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Јелене Боровац и Звездане Лутовац, чланова већа, у радном спору тужиље Г.Д. из Београда, чији је пуномоћник Д.П., адвокат у С., против тужене Агенције за приватизацију из Београда, коју заступа В.М., адвокат у Б., ради утврђења незаконитости одлуке о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против решења Вишег суда у Београду број Гж1 109/14 од 19.06.2014. године, у седници већа одржаној 18.11.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против решења Вишег суда у Београду број Гж1 109/14 од 19.06.2014. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Београду број Гж1 109/14 од 19.06.2014. године, је одбијена као неоснована жалба тужиље и потврђено је решење Првог основног суда у Београду број П1 723/13 од 23.09.2013. године, којом је тужба тужиље одбачена.

Против назначеног решења Вишег суда у Београду тужилца је изјавила благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права.

Тужени је дао одговор на ревизију.

Одлучујући о ревизији тужиоца, на основу члана 399. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.125/04, 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. сада важећег Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11 и 55/2014), Врховни касациони суд је оценио да ревизија тужиље није основана.

У поступку пред нижестепеним судовима није учињена битна повреда парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а у ревизији се не указује на евентуално друге битне повреде поступка.

Према утврђеном чињеничном стању тужилца је решење о отказу уговора о раду од 20.10.2010. године примила 26.10.2010. године, а тужбу којом тражи поништај тог решења је поднела 21.02.2011. године.

И по оцени Врховног касационог суда правилно су нижестепени судови применили одредбу члана 195. став 2. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр.24/2005, 61/2005) којим је прописано да је рок за покретање спора 90 дана од дана достављања решења, односно сазнања за повреду права.

Правилно су нижестепени судови оценили да је рок од 90 дана за подношење тужбе против решења којим је повређено право запосленог преклузивне природе и да се тај рок не може продужити и рачунати од дана када је тужиља сазнала да је тужени након што је њој издао решење о престанку радног односа примио другог радника и тиме поступио супротно члану 182. став 1. Закона о раду. Правилно је другостепени суд оценио да би овакава повреда од стране послодавца била релевантна да је тужиља у законском року поднела тужбу и да је суд имао могућности да се упусти у мериторно расправљање и оцену законитости отказа уговора о раду. Чињеница да је тужиља тужбу поднела након законом прописаног преклузивног рока чини тужиљину тужбу неблагоприятном због чега је она морала бити одбачена применом члана 279. став 1. тачка 2. ЗПП.

Врховни касациони суд је ревизију тужиље као неосновану одбио на основу члана 405. став 1. и члана 412. став 1. и 5. ЗПП.

**Председник већа - судија
Предраг Трифуновић,с.р.**